

Многе нас кризе, муке, глад, невоље, немаштине и беде данас сналазе. Без вере и наде у распетог и васкрслог Христа, који је рекао да нас неће оставити, нећемо моћи да их пребродимо. Нека ми буде дозвољено да се послужим једним примером. Још давно, долазио је у манастир Студеницу Ђорђе Свишћов, Рус, рођен у Србији од Руса емиграната, који је био у војсци Краљевине Југославије, кога су Немци заробили и одвели у страшни логор Дахау, где је доживео многе муке и патње, па нам је причао: "Да нисам веровао у Васкрсење Христово, не бих могао издржати те страхоте Дахауа. Није то само физичка мука, него и незнање. Још 1945, када су нас бомбардовали Немци, а нажалост и савезници, и кад смо гинули такорећи свакодневно, онда сам видео на лицима људи да ли су имали веру у светлост Васкрсења. Они који нису имали веру, били су изгубљени, мрачног лица, избезумљени, јер их је страх од смрти надвладао. Само вера и нада Васкрсења даје нам снагу у страдању", завршава Ђорђе.

На ту и такву веру и ја данас, као ваш Владика, позивам сав благочестиви народ Богом спасаване Епархије шумадијске. Та вера, понављам, није вера у незнање, у ишчезнуће, у ништавило. То је вера у Живот вечни, али у Живот вечни који овде и сада започиње. Зато позивам све људе свога Владичанства, посебно младе, да у Христу, у Цркви Христовој која је Богочовечанска заједница, утемеље свој живот. Само тако и само ту наћи ће мир и радост за којима жуде.

Знам да је младост најлепше, али и најбурније доба човековог живота и управо зато се никада тако снажно као у младости не искушава слобода човекова. Зато позивам све, а посебно младе, да своју слободу не жртвују убиличким ауторитетима какви су дрога и алкохол којим се угрожава здрава припрема за светињу живота и брака. Позивам сав народ славне и дичне Шумадије да се угледају на своје претке и да се смире пред светињом и озбиљношћу живота, јер живот није само забава, односно, живот се не може свести само на забаву. Живот је стална борба са свим оним што нас од Господа одваја. Хришћански живот је борба за добро, а против зла и изопачености које видимо у себи, другима и заједници којој припадамо. Не заборавимо да је зло увек кратког века и само

наизглед успешно и блиставо. Зато на злу, лукавству, превари, неистини, не треба заснивати ништа, поготову не живот. Понављамо, само ако се на Васкрслем Господу утемељи живот, могуће је наћи мир и радост, за којим сваки човек истински жуди.

Када је апостол Филип рекао свом пријатељу Натанаилу да су нашли Месију, Натанаило је изразио сумњу, али га апостол Филип позива и каже: *Дођи и види* (Јован, 1, 45–46). Овај позив и ја, драга наша децо духовна Цркве Божије у Шумадији, упућујем вама – дођите и видите. Дођите и долазите у наше храмове, на свим богослужењима узимајте учешће и пришешћујте се у Светој Литургији, која је жива слика будућег Царства Божијег. Учествовати у Светој Литургији значи предокушати већ сада и овде плодове Будућег царства Његовог. Ту најбоље видимо да наша хришћанска будућност не зависи ни од тешких материјаних прилика које су видљиве, нити од моћника овога света. И оно што је најважније, ту, у Светој Литургији видимо да наш живот има смисла, да наша будућност има смисла који се не ограничава само на овај свет и век, већ се продужава у вечност.

У име тог смисла и те радости, призивам на све вас, децо наша духовна, сверадосну светлост и силу Васкрслог Богочовека Господа Исуса Христа. Позивам вас да се данас, и у све дане свога живота, дане осмишљене Васкрслим Господом, радујете. И заиста, радујте се, јер је смрт васкрсењем Христовим побеђена, јер је сваки грех опроштен. Васкрсну радост сведочите свима око вас. Радујте се, јер је радост Васкрсења нама и дарована, да би се од нас излила на свеколику творевину Божију, на коју данас призивам свеосвећујућу силу Васкрсења, радосно кличући са целом васељеном и са свима вама:

ХРИСТОС ВАСКРСЕ - ВАИСТИНУ ВАСКРСЕ!

Ваш у Васкрслем Господу,
Јован, Епископ шумадијски

Дано у престоном Нам граду Крагујевцу 15/2.
априла 2012. године.

ЈОВАН

**ПО МИЛОСТИ БОЖИЈОЈ ПРАВОСЛАВНИ
ЕПИСКОП ШУМАДИЈСКИ**

**СВЕШТЕНСТВУ, МОНАШТВУ И СВОМ ВЕРНОМ
НАРОДУ ОВЕ БОГОМ ЧУВАНЕ ЕПАРХИЈЕ
ШУМАДИЈСКЕ, БЛАГОДАТ ВАМ И МИР ОД
БОГА ОЦА, БОГА СИНА И БОГА ДУХА СВЕТОГА
УЗ СВЕРАДОСНИ ВАСКРСЊИ ПОЗДРАВ:**

ХРИСТОС ВАСКРСЕ!

Тришће и свешћу објавишће да усташе Господ, који је уништио смрт, јер је Син Бога, који спасава род људски (Ипакој, глас 4). Овим речима црквени песник нас позива да доживимо овај Празник над празницима и ово Славље над слављима када нам се још једном даје да у себе примимо Радост којој нема равне на овој земљи, да примимо Светлост која се ни са чим не може упоредити: да осетимо, да видимо, да познамо оно што, по речима Апостоловим, *око не виде, ухо не чу и што не дође у срце човеково, а што је Бог припремио за оне који Га љубе* (Прва Коринћанима, 2, 10).

Васкрсли Христос је све ово припремио онима који верују да је Он васкрсао и да нам је Својим васкрсењем отворио врата Раја. Христос је припремио све ово онима који Га љубе, а не онима који Га мрзе, који Га се одричу, или хуле на Њега, јер Он нити Себе, нити ишта своје не намеће онима који Га неће. А чим човек вером покаже љубав према Васкрслем Христу, онда му Христос открива и дарује оно што је Божије.

У времену пре Христа, *око људско* не виде ни Бога у телу, ни живот Бога у телу, ни дела Бога у телу, не виде ни вечну Божанску Истину у људском телу, ни вечну Божанску Правду, ни вечну Божанску љубав, ни остала вечна Божанска савршенства. Не *виде* сву ту *мудрост Божију у тајни сакривену*. Зато је Божанствени Спаситељ говорио својим светим ученицима: *Благо онима које виде што ви видисте. Јер вам кажем заиста да су многи пророци и праведници желели видети што ви видисте, и не видеше; и чути што ви чуђесте, и не чуше* (Лука, 10, 23; Матеј 13, 17). А да би уверио Своје ученике, а преко њих и нас у Своје васкрсење, док су ученици размишљали о речима жена Мироносица да су виделе Васкрслог Христа и да им се Он јавио, сам Христос им се придружује и каже: *Видисте руке моје и ноге моје, да сам ја љавом; ошћајте ме и видисте; јер дух нема ни тела ни костију као што видисте да ја имам* (Лука, 24, 39).

Васкрсење Христово нам сведочи о огромној снази самога Бога. Веровати у Васкрсење значи веровати у Бога. Ако Бог постоји, ако је Он створио свет и има моћ над њим, Он има моћ и снагу да васкрсне мртве. Ако нема такву снагу, Он није Бог достојан наше вере и слављења. Само Он који је створио живот

може да га васкрсне после смрти, само Он може да преокрене и уклони жаоку смрти и победу гроба.

Христово васкрсење је највећи догађај у историји, јер сведочанство о васкрсењу људи јесте главно веровање у хришћанству. Оснивачи свих других религија су смртници, док је глава Цркве *Васкрсли* Христос. Васкрсење Христово је обнављање људске природе. Када говоримо о Васкрсењу, ми га не одвајамо од Крста, будући да су и Крст и Васкрсење два пола искуства ослобођења, као што се и молимо у Цркви: *Кршћом Твојом радости дође целом свешћу, свагда блајосиљајући Господа. Васкрсњу Твоме певамо или пак Кршћу Твоме клањамо се, Владико, и Васкрсење Твоје свешћу прослављамо*. Као хришћани имамо утеху у томе што знамо да је Бог постао човек, да је умро за наше грехе и да је у трећи дан васкрснуо, јер гроб није могао да Га задржи.

У Првој посланици Коринћанима Свети апостол Павле детаљно нам објашњава колико је битно Христово васкрсење. Будући да неки људи у Коринту нису веровали у васкрсење мртвих, обраћајући се њима Апостол преко њих свима поручује: *А ако Христос није усташе, онда је празна пројавијед наша, па празна и вјера ваша* (Прва Коринћанима, 15, 14).

Васкрсењем Својим Господ је из пакла извео људски род и увео га у Рај. Господ је из смрти подигао род људски и узнео га у бесмртност. Господ је из ништавила, из небића васкрсао људско биће у Живот вечни. *Господ је отишао човека од ђавола и дао га у зајрљај Боју. То је Васкрс*, каже преподобни Јустин Пелијски.

Шта нам је дао Господ Христос Својим васкрсењем? Дао нам је Живот, Бесмртни живот, Вечни живот, коме смрт не може да науди. И Господ је свако људско биће претворио у бесмртника. *Ми хришћани у овоме свешћу живимо као васкрсли мртваци*, опет каже отац Јустин. То најбоље видимо кроз Свето крштење којим се облачимо у Христа. А Свето крштење није ништа друго него, како нас учи Свето јеванђеље, погребље са Господом Христом и васкрсење са њим. И ми, кроз крштење погребавамо се у Господа Христа, како се вели у дивним пемама: *Луче се с шобом сахраних, шотредох, а данас васкрсам с шобом*. Да, васкрсавати са Христом, значи бити хришћанин.

Без Христовог васкрсења живот би био бесмислен, страдало би се без оправдања, патило би се без искупљења. Ако Христос не уста - узалуд вера наша, узалуд наука, узалуд философија, узалуд страдања, узалуд - сав живот. Ко не преживи реалност распетог Господа, не може преживети ни реалност васкрслог. У васкрсење се улази кроз распеће. А без васкрсења нема спасења. Распеће се не може заобићи. Да би човек васкрсао васкрсењем Христовим, треба најпре да умре смрћу Његовом.

Ми верујемо да ћемо са Христом васкрснути и са Христом ући у Вечни живот. Није то само вера у бесмртност душе, јер су и многи други народи веровали у бесмртност душе, него вера у васкрсење човека, у бесмртност целог човека, и душе и тела. Зато и доживљавамо смрт као трагедију, као несрећу, као тугу, јер она раздваја човека, разбија јединство душе и тела. Зато је Христовим васкрсењем побеђена смрт, зато је туга претворена у радост и зато нам је дарован Живот Вечни.

Христос васкрсе, земљу шотресе, шуту огнесе, радости донесе, певао је Свети владика Николај. Овим речима блавестимо најрадоснији дан, дан када се Живот објавио свету, дан када је смрт побеђена, када су врата адска разорена, дан Васкрсни, дан сверадосни. У светлости Васкрсног дана ми сагледавамо сав свој живот и радујемо се животу. Радост коју нам васкрсење Христово даје данас, потребно је посведочити овоме свету и овом времену, јер ту радост нам нико други, никада и нигде не може дати, али ни одузети.

Управо је одсуство радости, или одсуство радости која има смисла, оно што мучи савременог човека. Одсуство радости долази отуда што се смрт не надлази, већ се доживљава као коначни крај. А ако је смрт заиста коначни догађај после кога нема ничега, или после кога постоји можда само неодређени живот бесмртне душе, онда је живот човеков велика трагедија, која започиње рођењем, да би сваки дан били само ближи смрти, своје *коначном крају*. Данашњи дан Васкрсења Господњег показује нам и сведочи да није тако, и зато ми данас, обасјани свтлошћу Васкрсења, са апостолом Павлом кличемо: *Где ши је смрти жалац? Где ши је, пакле, победа?* (Прва Коринћанима, 15, 55).